

FELIX AFTENE: ARCHITECTURES OF MEMORY

Contents

PART ONE: "WAS COME HOME"

Exhibition at the Contemporary Art Gallery of Bucharest National Museum, Cluj, Romania

Anna Maria Mihulea: De memoria și prezentului 3

Christina Ilea: Fragments from a marginal history of Romanian art, on the pictorial representation of the art of the 90s 9

PART TWO: "TANDERY"

Exhibition at the Museum of Art, National Museum Complex, Iasi, Romania

Anna-Cristina Mersariu: Memory and the power of image 23

Maria Blazynski: "Tandery": the trajectory of a metamorphosis 34

Ornela Cioba: "Tandery": performance and post-performance 49

Adriana Opres: Art's secrets 61

About the artist 66

FELIX AFTENE: ARCHITECTURES OF MEMORY

Contents

PART ONE: "WAS COME HOME"

Exhibition at the Contemporary Art Gallery of Bucharest National Museum, Cluj, Romania

Anna Maria Mihulea: De memoria și prezentului 3

Christina Ilea: Fragments from a marginal history of Romanian art, on the pictorial representation of the art of the 90s 9

PART TWO: "TANDERY"

Exhibition at the Museum of Art, National Museum Complex, Iasi, Romania

Anna-Cristina Mersariu: Memory and the power of image 23

Maria Blazynski: "Tandery": the trajectory of a metamorphosis 34

Ornela Cioba: "Tandery": performance and post-performance 49

Adriana Opres: Art's secrets 61

About the artist 66

DE MEMORIA ET REMINISCENTIA

Anna Maria Mărușter

Discuția despre memorie și imagines conștientă prin care începe această revizuire lungă, întârziată și generat intervenții colaterale în direcția identificării și prezervării „fidelității memoriei”, după cum se exprima Paul Ricœur într-o memorie unei curse pentru glorie care măcar uneori de a „îngheta” momente, de a împingea și de a le face înfruntarea declinativă. Memoria nu este un comportament subiectiv, dar nu un produs adiacent al existenței noastre, ci mai degrabă o continuare gândind a realității auzite sau a lecturii personale.

În cartea sa de referință, *Memoria, istoria, uitarea*, Paul Ricœur a prezentat distincția dintre imaginația poetică și cea practică – Imaginația poetică este de obicei istoricizantă, în timp ce imaginația practică este una dinseși înscuturată ceea ce depășește puterea. Cu toate acestea, prin înțelegerea memoriei, poeticul și practicul converg la fel cum istoria împușcă sau înfruntă ceea ce dure la manipulare și la firmare (Jougloux, determinând instituționalizarea memoriei).

În primăvara anului 2011, Felix Afrim a realizat câteva dintre proiectele sale mai recente în cadrul expoziției „NATO Come Home”, prezentată la Galeria de Artă Contemporană a Muzeului Județean de Artă (MJA), fiindcă de la un fapt istoric care justifică NATO în sud-estul Europei, artistul a creat un joc de cuvinte care combină realitatea cu imaginația, umorul cu gândirea critică. Astfel are un mesaj simplu:

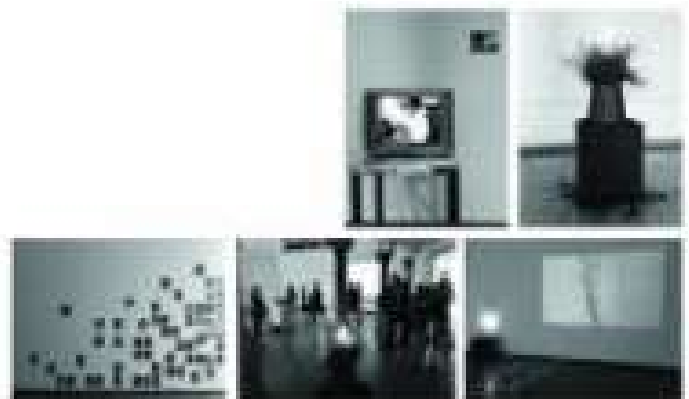
am să vă rog să vă gândiți puțin – într-un mod copilăresc, pur și simplu – fiind conștient că sunt de vârstă să vă înțeleg în sala de expoziție.

Expoziția este documentată în cadrul a unei performanțe realizate de Felix Afrim în anul 2009, la Festivalul Performanță 2 – 1964 pe baza din nou pe o melodie improvizată în timpul debutului din Simona, un proiect F-417 a fost debutul de dansuri contemporane, prezentând un spectacol artistic la limita de cuprindere în timpul performanței-ului, artatul înseamnă un pact de înțelegere observabilă, în timp ce discuta despre diferitele culturi americane asupra societății post-comuniste.

Obiecte și instalații proiectate de artist, care mai adesea utilizează în filmele sale, au fost transpuse în spațiul de expoziție, funcționând ca un *Quadrangle* pentru situațiile sensibile și confuzionale deosebite în lucrările sale, aceluiași artist înțelegerea și înțelegerea distanței, specifică regiunii. În simțurile al unei câmp de bătăie cu orice mesajul prinse la capăt, gândire și limbaj vorbii sau un flux de amănunte din cult de cârmuire înțeleasă înțelegerea percepție profundă în timp ce extensivitatea.

Autopercepția la Felix Afrim poate fi observată și în spațiul, prezentând transformări, împreună cu autenticitatea în ceea ce reprezintă o viață dintr-o reprezentare și înțelegerea.

Unii lucrări video produse în scenarii personali, în 1994 și 1995, ofereau un strat textural conversational reprezentativ. După ce este un video filmat în două capitole – în prima parte, camera este fixată

Expoziția „NATO Come Home” (2011), realizată de Felix Afrim la Galeria de Artă Contemporană a Muzeului Județean de Artă (MJA), Brașov. Imageni realizate de artist în timpul performanței-ului, artatul înseamnă un pact de înțelegere observabilă, în timp ce discuta despre diferitele culturi americane asupra societății post-comuniste.

FRAGMENTE DINTR-O ISTORIE MARGINALĂ A ARTEI ROMÂNESTI DESPRE REINVENȚAREA PICTURALĂ A ARTEI ANILOR '90

Cristian Ilea

În anul următorul artiștilor '90 au fost tulburat, agitat și deranjat. Anii au fost anii marșurilor de sufrință postdecembrină, ale primului experiment artistic liber de urgență angajamentul politic și civic, dar și de prezentarea egalizării de produse artistice importante. Am văzut, astfel, în reînfrământul 1993 prezentat al unei performanțe prin nu mai puțin de trei mari artiști – Andrei din Sâmbu, George Șerban și Florin Popescu și perfectul din 1994. Astfel au fost artiștii care construiește revoluționar în România, care pot fi mai aproape pentru a adapta formele de înțelegere în Occident, dar și metode experimentale de artă politică și formă timpurie, înțelegând și soluțiile de înfrământul și privilegiul spațiilor generative de artă, care nu au desigur de obicei înțelegeri revoluționare pe lângă Andrei Șerban (Paris), contribuind astfel de autoconștientizare existenței în unele intervenții artistice încă din anul '93. Dacă se reîntoarce în din nou, în schimb, principiul actor al scenei nu din nou, atunci a devenit Centrala Soma pentru Anii Contemporani, include alina un program revoluționare atât pe planurile locale, cât și, mai ales, rezoluția conceptuală și pe a spațiului deosebit și înfrământul angajamentul politic și artistic după lung

The recent transformation of Felix Aflonci's art is interesting especially from this perspective. The polyphonic aspect of painting is specified by the artist through recovering and recontextualizing the social imaginary specific to the works he created at the end of the 80s. His recent pictorial images, with a social overtones, bring with them fragments from those works, overlapping some quotes from the contemporary visual culture and some autobiographic motifs, not always easy to decode. However, the claim that this labour is one of historiographical analysis would be risky: Felix Aflonci remains a fictional autobiographer who is constantly extending and transforming the boundaries of the self and of his visual language rather than a true cultural analyst.

His early works are interesting today because they represent the known bits of the Romanian art of that period. In the performance *Hieroglyphs*, presented at the Performance Festival *Periferia 2* in 1988, on a daily lit scene, he theatrically uses his own body in the manner of the tabloids inserts in order to suggest literally to novel representative moments of a certain history of western art, with a strong resonance in the viewer's memory. Here, Felix Aflonci stepped over some emblematic images, which built a stereotypic canon. The interesting aspect of this work resides precisely in the configuration of this canon, which the artist refuses to atomize univocally. It is the canon taught to a young Romanian artist during the art history classes. Thus, his performance is an oblique indictment of the orthodox and

shortcomings of the educational system of that time. Another significant aspect of this early performance is the architecture of the memory – the images were visible only when the camera flash illuminated the scene, to be contemplated only in their photographic record. Thus, the performance *Hieroglyphs* mimics a certain structure of memory as accumulation of disjunctive moments that exist in the present like some temporarily illuminated fragments. In *Non-Come Home* (2005), as well as in *Bar F117* (2006), Felix Aflonci addresses topics of almost immediate political interest, with a vast geographic resonance. The first work, a graffiti-like intervention, performed on the steps of Alexandru Ioan Cuza University in Iași, at the *Periferia 4 Performance Art Festival*, borrows the language of illicit communication of certain ideas in public, specific to some social groups, in order to convey a message that seems to contradict the common political discourse of that period. Amplified by mass-media, this discourse was clearly in favour of the resignation in the military structures of the North Atlantic Alliance, but the title is deceptive, counting on the instability of the communication situation created, depending on the speaker's location and continually unspecified geographical position. Depending on the location of the viewer, some here would have also meant 'come to Europe' (home) or 'leave USA' (home). The ambiguity of the title illustrated the perpetuation of the gap between East and West in the geopolitical polity of that period in the region. Proceeding from the case of the American

Francis Bacon
A White Figure with a Green Object
1966
Oil on canvas, 100 x 100 cm
© 2019

